

ønskede Færøsk, fraraadede det i det foreliggende Tilfælde. Tydeligere og klarere kan jeg dog ikke sige, at Lærerraadet principielt var Tilhænger af det Færøske, men fraraadede det i det konkrete Tilfælde. Men denne Erklæring af Lærerraadet medsendte den overordnede ikke. — Nu ser jeg, at en forhenværende Kirkeminister vil forsvare, at man ikke medsender den Slags Erklæringer. Jeg forstaaer det ikke, og jeg tror ikke, den danske Rigsdag vil forstaa eller billige den Slags Ting.

Jeg maa endelig med Hensyn til det ærede Medlems Bevis for, at der ikke var Uoverensstemmelse mellem Biskoppens Indstilling og Ministerens Indstilling, sige, at det forekommer mig at maatte staa klart for alle, allerede efter det Stykke, som det ærede Medlem oplæste, at der var en væsentlig Forskel. Og dog maa jeg sige, at jeg blev højst overrasket over, at det ærede Medlem ikke oplæste, hvad der skulde oplæses. Han glemte at tilføje Biskoppens Ord: „og Kendskabet hertil vilde altid kunne volde nogen Utryghed med Hensyn til, hvorvidt de fra ham modtagne Indberetninger vilde være fuldt upartiske og tilstrækkelig oplyste fra alle Sider. Jeg anser mig for berettiget til at udtale dette, fordi jeg kan henvise til Sager, der i alt Fald vil være Undervisningsministeriet fuldt bekendte“.

Disse Ord i Biskoppens Indstilling springer det ærede Medlem over, naar han her skal gøre Rede overfor den danske Rigsdag og overfor det danske Folk. Men selv efter den Forklaring, som det ærede Medlem gav, tror jeg, som sagt, at Forholdet vil staa klart for den høje Rigsdag. Jeg vil tage et Eksempel til Illustration; lad os, som det ærede Medlem og jeg nu en Gang staaer overfor hinanden, tænke os, at det ærede Medlem skrev til mig om en Mand: „Denne Mand er en ivrig og fanatisk Venstremand, men det vil jeg ikke indlade mig paa hverken at bedømme eller fordømme; men jeg maa sige, at i alle de Sager, hvor det Spørgsmaal griber ind — og det er desværre i de vigtigste Sager, jfr. i det foreliggende Tilfælde Skolesager og Kirkesager —, viser han sig at være illoyal; der kan man ikke stole paa hans Indberetninger“. Jeg skal til at tage Stilling til denne Sag, saa siger jeg til mig selv: Hr. Povlsen har overfor mig, Justitsminister Rytter, sagt: Manden er ivrig Venstremand; det Spørgsmaal vil jeg ikke tage Standpunkt til. Jeg refererer saa Sagen for Kongen og siger: Den forhenværende Kirkeminister har overfor mig sagt, at jeg kunde ikke tage den Mand, da han var ivrig Venstremand, men det kan jeg,

som er Minister i et Venstreministerium, ikke tage Hensyn til. Mener det ærede Medlem, at jeg saa har refereret ham korrekt, naar jeg bærer mig saaledes ad og springer alt det andet over? Jeg forstaaer det ikke.

Det ærede Medlem kom ogsaa ind paa at omtale Pastor Gudmund Bruun; ogsaa paa dette Punkt har hans Forklaringer forbavset mig. Det ærede Medlem sagde, at Pastor Gudmund Bruun, efter at Pastor Dahl var udnævnt, havde udtalt sig rosende om Udnævnelsen. Det ærede Medlem kunde have sagt noget andet, nemlig at Pastor Gudmund Bruun gik kraftig i Brechen for Pastor Dahl forinden, endogsaa saa kraftigt, at Bispen finder Anledning til at henlede den daværende Ministers Opmærksomhed paa, at det er forkert. Biskoppen siger udtrykkelig: „Ganske vist er det mig ikke ukendt, at en ganske ung Præst, der i 3 Maaneder har været konstitueret som Medhjælper paa Færøerne, havde en anden Mening om Pastor Jacobsen, men her drister jeg mig til at sige, at min personlige Bedømmelse af Pastor Jacobsen maa være af større Betydning“. Vedkommendes Opfattelse var nemlig den: Vi skal ikke have Pastor Jacobsen, men vi skal have Pastor Dahl. For Resten er der mig noget mærkeligt ved dette; fra den samme Mand — jeg tænkte nok, at det var Pastor Gudmund Bruun — har jeg et Brev i en noget anden Tone. Det maa være skrevet omtrent samtidig; og der staaer deri følgende: „Dahl tør Regeringen neppe tage, hvis ikke Damkier har forandret Synspunkt, siden Provstiet sidst var ledigt“. Saa siges der nogle kønne Ord om Pastor Jacobsen, og saa staaer der videre: „Min Mening er, at det desuden vilde være godt for Færøerne at faa en Provst, som staaer upartisk i den politiske Strid og maaske kan gøre Ret og Skel til begge Sider“. Det forekommer mig mærkeligt, og jeg gratulerer det ærede Medlem til en saa god Støtte.

Hovedsagen, som jeg har anset det for rigtigst at dokumentere, er altsaa, at der var Uoverensstemmelse mellem den Indstilling, Biskoppen har givet til det ærede Medlem, og den Indstilling, som det ærede Medlem har givet til Kongen. Jeg tror, det er klart for alle. Det vil ogsaa fremgaa deraf, at det ærede Medlem, hvad jeg aldrig vilde gøre, falder tilbage paa sin Kontorchef og siger: „Kontorchefen forelagde mig en Skrivelse, den var paraferet og skulde underskrives; saaledes foregaar det i alle Ministerier.“ Det er rigtigst, men saaledes foregik det ikke i dette Tilfælde. Her skete der det, at det ærede Medlem henvendte sig først til Undervisningsministeriet for at faa at vide,